

3184

# SPEEDWAY MEETING

Z OKAZJI ZAKOŃCZENIA KARIERY

## EDWARDA JANCARZA



GORZÓW WLKP.  
86.07.13  
GODZ. 15.00

OSTRÓW WLKP.  
86.07.14  
GODZ. 17.00

GILBERTSONG  
LONDYN  
LOS ANGELES

BNIK  
ZÓW

WLKP

ZŁAW

PROGRAM  
M

WiMBP Gorzów Wielkopolski  
nr inw.: 500 - 3494



R XI 7.5.4



*Serdecznie witam uczestników dzisiejszego święta sportowego — zawodników, działaczy, sędziów i sympatyków „czarnego sportu”. Spotykamy się na stadionie żużlowym „Stali” Gorzów w momencie — bez przesady — historycznym: podczas wielkiego turnieju, zorganizowanego dla uczczenia kariery zawodniczej wielkiego sportowca, legendy polskiego speedwey’a — EDWARDA JANCARZA.*

*Wspaniały żużlowiec, skromny człowiek ogromnego serca, zapisał piękną kartę w dziejach polskiego i światowego sportu. Przez blisko 20 lat był najznakomitszym przedstawicielem całej plejady świetnych żużlowców — wychowanków i reprezentantów gorzowskiego klubu. Od pierwszej chwili, gdy dosiadł motocykla, wiadomo było, że na torze pojawił się wielki talent. Edward Jancarz wkrótce potwierdził: w wieku 22 lat na torze Ullevi w Göteborgu w pięknym stylu zdobył tytuł II wicemistrza świata. Od tej chwili do końca kariery był w światowej elicie żużlowców, zdobywał medale mistrzostw świata w jeździe indywidualnej, drużynowej i parami. Brylował w meczach ligi polskiej i angielskiej, występował na torach wszystkich krajów, gdzie znany jest sport żużlowy. Zawsze i wszędzie imponował walecznością, techniką jazdy i sportową postawą.*

*W prężnie rozwijającym się woj. gorzowskim i jego 120-tysięcznej stolicy — Gorzowie dumni jesteśmy nie tylko z osiągnięć w życiu społeczno-gospodarczym i kulturalnym, naszą chlubą jest również sport, a zwłaszcza jego standartowa dyscyplina — żużel. Żegnając dziś wielkiego sportowca — Edwarda Jancarza dziękujemy mu za wszystkie piękne chwile, jakich nam dostarczał. Cieszymy się jednak, że pozostaje on nadal w sporcie żużlowym. Od kilku już lat z talentem prowadzi pracę trenerską, a pierwsi jego wychowankowie są na dobrej drodze, by pójść w ślady swego mistrza.*

*Cieszymy się również, że na pożegnanie wielkiego żużlowca przybyli zawodnicy z zagranicy. To także dowód uznania i szacunku, jaki zdobył sobie Edward Jancarz w kraju i na świecie.*

*Życzę Edwardowi Jancarzowi nie mniejszych sukcesów w działalności trenerskiej, satysfakcji w pracy szkoleniowo-wychowawczej oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i rodzinnym.*

PREZYDENT MIASTA GORZOWA  
Krzysztof Spychaj

GORZÓW, 13 LIPCA 1986 R.

1965



1985

## EDDIE JANCARZ

Znam Eddiego od wielu lat. Po raz pierwszy spotkaliśmy się kiedy byłem na zawodach „Leicester Speedway” w 1977 r. jako mechanik Jerzego Rembasa. Od tego czasu jesteśmy dobrymi przyjaciółmi. Eddie był w Wimbledon w Londynie ja byłem niedaleko w Reading. Po zakończeniu przez Eddiego jego angielskiej kariery, potrafiliśmy spędzać czas na rozmowie, kiedykolwiek powstała taka szansa, w czasie kiedy ja byłem wciągnięty do zawodów w Europie a Eddie reprezentował swój kraj — Polskę. Chciałbym życzyć Eddiemu szczęśliwego odpoczynku od wyścigów żużlowych i złożyć mu oraz jego rodzinie najlepsze życzenia na przyszłość.

*John Smith*

I have known Eddie for many years. We first met when I was at Leicester Speedway in 1977 as mechanic for Jerzy Rembas. From that time we became good friends. Eddie was with Wimbledon London, I was based a short distance away in Reading. After Eddie finished his English Career, we managed to spend time for a talk, whenever the chance arose, as I was involved in meetings for speedway in Europe and Eddie representing his country Poland. I would like to wish Eddie a Happy Retirement from speedway riding and to him and his family all Best Wishes for the future.

*John Smith*

## EDWARD JANCARZ

Dzień 20 sierpnia 1946 r. w rodzinie p. Jancarzów był bardzo radosny. Urodził im się syn Edward. Nikt z rodziny, znajomych jak również sami rodzice małego Edka nie przypuszczali wtedy, że za kilkanaście lat ich syn dostarczy wiele radości nie tylko najbliższym, ale tysiącom entuzjastów „czarnego sportu”, że będzie rozslawiał rodzinny Gorzów i polski sport żużlowy na stadionach całego świata. Od najmłodszych lat Edek wyróżniał się wśród rówieśników sprytem, odwagą i inteligencją. Do Klubu Sportowego „STAL” w Gorzowie trafił mając 19 lat.

Trenerem był wówczas znany zawodnik Edmund Migoś, który szybko dostrzegł, że Edward posiada wszelkie predyspozycje na żużlowca. Cenne wskazówki doświadczonego trenera w połączeniu z twardym i pracowitym charakterem Edka szybko zaowocowały. Już w sierpniu 1965 r. pomyślnie zdał egzamin na żużlową licencję, a za tydzień 22.08.65 r. zadebiutował w ligowym meczu Stali na trudnym technicznie torze w Gdańsku. W dwóch biegach zdobył 1 punkt. W następnym sezonie wystąpił w 6 meczach ligowych zdobywając łącznie 23 punkty. Swoją postawą, bojuwością i skuteczną jazdą zwrócił uwagę selekcjonerów GKZ i w 1967 r. zostaje wytypowany do rozgrywek o „Srebrny Kask”. Tu odnosi swój pierwszy liczący się sukces, wygrywając cykl turniejów, zdobywa Srebrny Kask — 1967. Ma to niemalże wpływ na dalszy przebieg kariery Edwarda. Wiosną 1968 r. zostaje wytypowany do indywidualnych mistrzostw Świata. Debiutant dzielnie spisuje się w eliminacjach i awansuje do Finału Europejskiego, który rozgrywany był 25.08.1968 r. na Stadionie Olimpijskim we Wrocławiu. Tu stawką był awans do finału światowego, a lista startowa „naszpilkowana” była samymi gwiazdami: I. Piechanow, G. Kurylenko, B. Briggs, I. Mauer, S. Harfeldt, N. Boocock, czy T. Betts. Byli też Polacy: P. Waloszek, A. Woryna, K. Pocięjkowicz i J. Trzeszkowski. Niewielu więc liczyło na mało doświadczonego jeszcze Jancarza. Edek pojechał jednak bez respektu i po trzech ich biegach posiadał na koncie 8 punktów. W XIV biegu doszło do kraksy. Na torze przewrócił się Woryna i Jancarz nie zdążył już ominąć leżącego. Obaj potłukli się i lekarz nie dopuścił już Edwarda do dalszych startów. Dotychczasowa zdobycz punktowa dała mu jednak VII miejsce i wymarzony awans do Göteborga. 6 września 1968 r. na stadionie Ullevi Edek jest najmłodszym finalistą. Odczuwa jeszcze skutki wrocławskiego karambolu. Już w pierwszym swoim starcie spotyka się z najgroźniejszymi — jak się później okazało — rywalami: Ivanem Mauerem i Barrym Briggsem. Zdobywa tylko 1 punkt, ale w następnych



biegach odnosi 3 zwycięstwa i raz jest trzeci. Zdobyte 11 pkt. daje mu prawo do barażowego pojedynku z G. Kurylenką o brązowy medal. Wyścig ten młodziutki Polak rozstrzyga na swoją korzyść i w ten sposób zdobywa tytuł II Wicemistrza Świata.



*Edward Jancarz na podium IMSw. '68 w Göteborgu w otoczeniu Ivana Maugera i Barry Briggsa.*

W tydzień później 15 września 1968 r. na rybnickim torze zostaje II wicemistrzem Polski. Ulega tylko Andrzejowi Wyglendzie z ROW-u oraz swojemu trenerowi Edmundowi Migosiowi, z którym przegrywa barażowy wyścig o 2 miejsce. Do zdobytych już dwóch brązowych medali w 68 r. dochodzi jeszcze trzeci. 21 września w finale Drużynowych Mistrzostw Świata na Wembley w Londynie zdobywa 6 punktów i wraz z drużyną zajmuje 3 miejsce. Za swoje osiągnięcia zostaje uhonorowany brązowym medalem FIM-u oraz srebrnym medalem „Za wybitne osiągnięcia sportowe” nadanym przez GKKFIT. Mocnym akordem wszedł Edward Jancarz na światowe areny. Debiutant stał się równorzędnym partnerem dla najlepszych. Zaskoczył wszystkich. Wielka odporność psychiczna sprawiała, że nie czuł respektu przed nikim. Skromny jak dotąd nadal słuchał cennych wskazówek trenera, uczył się i pracował nad sobą. Doskonalił swój styl i jednocześnie zgłębiał tajniki silnika. W sezonie 1969 także świetnie radzi sobie w eliminacjach IMS. Na torze w Olching wywalczył tytuł I wicemistrza Europy



*Drużynowi Mistrzowie Świata na 1969 r. Od lewej: A. Pogorzelski, H. Glücklich, A. Wyglenda, St. Tkocz i E. Jancarz.*



*Drużyna Stali Gorzów — Mistrzowie Polski na 1969 r. Od lewej: A. Pogorzelski, J. Padewski, E. Pilarczyk, E. Migoś, Z. Padewski, R. Działkowiak. Na motocyklu kier. Szarabajko i E. Jancarz. Poniżej: M. Pilarczyk i W. Jurasz.*

i przepustkę do finału na Wembley. Tam zdobywa 9 pkt. i zajmuje 6 miejsce. Była to najwyższa lokata zajęta przez Polaka na „zaczarowanym” dla naszych zawodników torze. 21 września 69 r. w Rybniku wraz z narodowym zespołem zdobywa Drużynowe Mistrzostwo Świata. W zawodach tych wywalczył 11 pkt. W lidze uzyskuje bardzo wysoką średnią biegopunktową 2,61 i jest najlepszym zawodnikiem „Stali” Gorzów — Drużynowego Mistrza Polski na 1969 r. Kontuzja odniesiona podczas zawodów z mistrzem Anglii drużyną Poole Pirates eliminuje go z walki o indywidualne mistrzostwo Polski. Wygrywa jednak cykl rozgrywek o Złoty Kask — 69; a na zakończenie sezonu zdobywa jeszcze indywidualne mistrzostwo Federacji Sportowej „Stal”. Za sezon ten otrzymuje złoty medal FIM oraz złoty i srebrny medal „Za wybitne osiągnięcia sportowe”. Wiosną 1970 r. wraz z drużyną Stali wyjeżdża na tournée po Wielkiej Brytanii. W meczach ligowych utrzymuje wysoką średnią biegopunktową — 2,46 i jest współautorem zdobycia Pucharu PZM przez gorzowską drużynę. W następnym sezonie Edek znowu broni naszych barw w DMS. We Wrocławiu Polska zdobywa brązowy medal. Zostaje też po raz drugi mistrzem Federacji Sportowej „Stal”, oraz jest filarem reprezentacji w test-meczach Szwecja — Polska i Wielka Brytania — Polska. Otrzymuje w tym roku brązowy medal FIM. W 1972 r. po raz drugi zdobywa Złoty Kask. Wygrywa też Puchar XXV-lecia K.S. „Stal” Gorzów.



Polska para „eksportowa” — jak nazywano przez długie lata Edwarda Jancarza i Zenona Plecha.

W kolejnych sezonach długoletniej bogatej kariery Edward Jancarz odnosi wiele znaczących sukcesów. Niesposób opisać wszystkie dokładnie, chociaż chcielibyśmy to przeżyć jeszcze raz. Ograniczymy się więc do przytoczenia najważniejszych i największych osiągnięć naszego wspaniałego sportowca.

- rok 1973** — II miejsce w Złotym Kasku  
 — IV miejsce w finale IMP w Rybniku  
 — I miejsce w łącznej punktacji Mistrzostw Polski Par wraz z Z. Plechem 117 punktów  
 — wraz z drużyną Stali drużynowe mistrzostwo Polski średnia biegopunktowa 2,50
- rok 1974** — I wicemistrzostwo Polski (Gorzów — 29.09. — 13 pkt.)  
 — V miejsce w finale MŠPar w Manchesterze wraz z Z. Plechem  
 — II miejsce w finale MPPar w Bydgoszczy wraz z Z. Plechem  
 — mistrzostwo Federacji Klubów Sportowych Stal  
 — czołowy zawodnik drużyny „Reszty Świata” w test meczach w Australii i Nowej Zelandii  
 — w lidze wysoka średnia: 2,30  
 — rekord toru w Zielonej Górze 74,1 sek. (12.05.74 r.)  
 — rekord toru w Poznaniu 77,2 (4.06.74 r.)



E. Jancarz — pierwszy od lewej w drużynie Wimbledonu.

- rok 1975** — indywidualne mistrzostwo Polski 28.09.75 r. na torze w Częstochowie (komplet 15 punktów)  
 — mistrzostwo FKS „Stal” na torze w Rzeszowie  
 — wraz z P. Bruzdą we Wrocławiu zdobywa tytuł I wicemistrza świata parami  
 — 12 miejsce w finale Ind. Mistrzostw Świata na Wembley  
 — po raz trzeci zdobywa Złoty Kask  
 — drużynowe mistrzostwo Polski — wysoka średnia 2,72  
 — filar polskiej drużyny podczas tournée po Antypodach

- rok 1976** — wraz z J. Rembasem Mistrzostwo Polski Par w Gdańsku  
 — wraz z zespołem drużynowe mistrzostwo Polski (średnia biego-punktowa 2,65)  
 — II miejsce w Złotym Kasku  
 — wraz z drużyną narodową na White City zdobywa wicemistrzostwo w konkurencji drużynowej  
 — ustanawia wynikiem 65,0 rekord toru w Opolu  
 — 12 miejsce w Ind. Mistrzostwach Świata  
 — II wicemistrz Polski (tylko pechowy defekt odebrał mu tytuł mistrzowski)



*E. Jancarz „płylnie” po torze po zwycięstwo w kolejnym biegu.*

- rok 1977** — we Wrocławiu drużynowe wicemistrzostwo świata jest najlepszym w drużynie — 10 pkt.  
 — finalista Ind. Mistrzostw Świata — 13 miejsce  
 — bardzo wysoka średnia meczowa w lidze brytyjskiej: 9,64  
 — II miejsce w Memoriale T. Janssona na torze Wimbledonu  
 — wraz z drużyną Stali Gorzów drużynowe mistrzostwo Polski (średnia biego-punktowa 2,16)

- rok 1978** — po raz 6 drużynowy mistrz Polski (średnia 2,75)  
 — V miejsce wraz z B. Prochem w MSPar w Chorzowie  
 — wraz z B. Prochem mistrzostwo Polski Par Klubowych  
 — brązowy medal w drużynowych mistrzostwach świata na torze w Landshut  
 — w lidze brytyjskiej b. wysoka średnia 8,6  
 — wygrywa Memoriał T. Janssona w Wimbledonie

- rok 1979** — w Vojeńcu wraz z Z. Plechem brązowy medal w MSPar  
 — IX miejsce z dorobkiem 7 pkt. w IMSw.  
 — drużynowe wicemistrzostwo Polski



*E. Jancarz po wygraniu Memoriału T. Janssona w otoczeniu Colina Richardsona i Larry Rossa.*

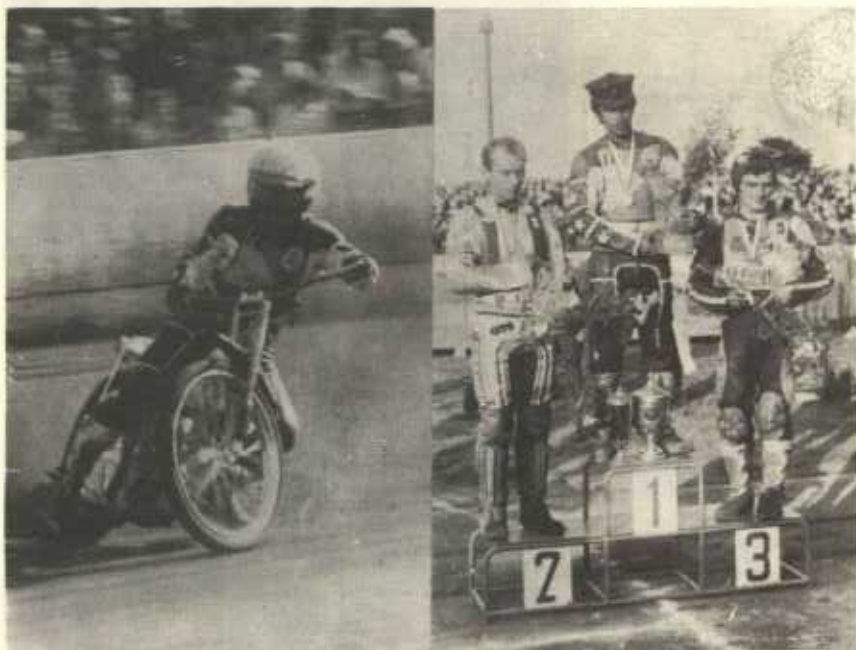


*Zawodnik z orłem na piersi — to Edward Jancarz. Już za chwilę obejmie prowadzenie w jednym z wyścigów eliminacji do mistrzostw świata.*



*Tak witano E. Jancarza w parkingu po zdobyciu tytułu mistrza Polski w 1983 r.*

- rok 1980** — wicemistrzostwo świata w konkurencji par wraz z Z. Plechem (Jancarz zdobył 15 pkt.)  
 — brązowy medal w drużynowych mistrzostwach świata  
 — w lidze angielskiej średnia meczowa 8,11
- rok 1981** — drużynowe wicemistrzostwo Polski (średnia 2,51)  
 — wraz z Z. Plechem II wicemistrzostwo Świata Par  
 — indywidualny II wicemistrz Polski  
 — 12 miejsce w finale IMSw. na Wembley
- rok 1982** — wraz z drużyną Stali III miejsce w I lidze (średnia 2,56)  
 — IV miejsce w finale Ind. Mistrzostw Polski w Z. Górze  
 — 10 miejsce w finale IMSw. na torze w Los Angeles
- rok 1983** — 22.07. w Gdańsku po raz drugi zostaje indywidualnym mistrzem Polski  
 — w Zielonej Górze wraz z J. Rembasem i B. Nowakiem zdobywa tytuł II wicemistrza Polski parami  
 — wraz z drużyną gorzowską zdobywa drużynowe mistrzostwo Polski  
 — wygrywa turniej o Puchar Tygodnika Ziemia Gorzowska  
 — zwycięża w turnieju o Łańcuch Herbowy m. Ostrowa



Jancarz na torze i na podium IMP '83.

- rok 1984** — wraz z J. Rembasem i B. Nowakiem — wicemistrzostwo Polski parami  
 — wysoka średnia biegopunktowa (2,34) i drużynowe wicemistrzostwo Polski  
 — finalista indywidualnych mistrzostw świata (nie startuje z powodu kontuzji)
- rok 1985** — mimo iż odczuwa jeszcze skutki przykrew kontuzji pomaga drużynie w rozgrywkach ligowych zdobywając łącznie 117 punktów



Kapitan polskiej reprezentacji E. Jancarz — na motocyklu przed pechowym meczem Włochy — Polska w 1984 r.

Są to tylko niektóre sukcesy wspaniałego Edka. Przez całą swoją 20-letnią karierę zwyciężał w licznych turniejach indywidualnych. Stoczył setki emocjonujących pojedynków. Do końca utrzymywał wysoką formę i był członkiem kadry narodowej. Mimo przykrew kontuzji, jakiej uległ 9 sierpnia 1984 r. w Gorzowie podczas międzynarodowego spotkania Włochy — Polska — powrócił na tor aby pomóc drużynie w walce o ligowe punkty. Po 20 latach „wojowania” na torach niemal całego świata Edward Jancarz kończy swoją wielką przygodę z żużlem. Rozstaje się z torem, lecz pozostaje przy sporcie jako trener i wychowawca młodych pokoleń. Dziękując mu za wielkie przeżycia, których dostarczył nam jako zawodnik życzymy mu wielu sukcesów w pracy trenerskiej i w życiu osobistym.

# EDWARD JANCARZ

W OBIEKTYWIE





## EDWARD J.M.S. ALL STARS

Ekipa „ALL STARS” została puszczona w ruch celem zabrania ligi brytyjskiej opartej na zawodnikach różnych krajów Europy na zawody indywidualne oparte na tej samej linii co „Turniej Ivana Maugera”. Mówiliśmy już Federacjom Motorowym w Czechosłowacji, Związku Radzieckim i Włoszech o nadchodzących zawodach żużlowych. Dzisiaj mamy honor być poproszonymi przez Polski Związek Motorowy o zaaranżowanie dla naszych zawodników rywalizacji w turnieju Edwarda Jancarza. Oczekując wspaniałych wyścigów mamy nadzieję na coroczną imprezę w Polsce w latach następnych.

(—) John Malcolm Smith  
(Promotor)

(—) John Malcolm Smith  
(Promotor)

\*

\*

\*

## SYLWETKI UCZESTNIKÓW



Shawn Moran — USA  
ur. 19.11.61 r. w Lakewood  
— California — klub: Sheffield



Bobby Schwartz — USA  
ur. 10.08.56 r. w Santa Barbara — California  
klub: Kings Lynn



Kelly Moran — USA  
ur. 21.09.59 r. w Huntington  
— California — klub: Sheffield



Malcolm Simmons — Anglia  
ur. 20.03.46 r. w Tonbridge  
Kent — klub: Hackney



Phil Crump — Australia  
ur. 9.02.52 r. w Mildura  
klub: Swindon



Kelvin Tatum — Anglia  
ur. 8.02.1964 r. w Epsom Surrey — klub: Coventry



Rick Miller — USA  
ur. 7.01.61 r. w Reseda — California — klub: Coventry



Tommy Knudsen — Dania  
ur. 9.11.61 r. w Rooser  
klub: Coventry



Chris Morton — Anglia  
ur. 22.07.56 r. w Davyhulme  
klub: Belle Vue Manchester



Marvin Cox — Anglia  
ur. 11.07.64 r. w Whitsable  
klub: Oxford



Zenon Plech — Polska  
ur. 1.01.53 r. w Zwierzyniu  
klub: Wybrzeże Gdańsk



Neil Collins — Anglia  
ur. 15.10.61 r. w Lakewood  
klub: Sheffield



Andrzej Huszcza — Polska  
ur. 10.03.57 r. w Krępcie  
klub: Falubaz Zielona Góra



Roman Jankowski — Polska  
ur. 5.10.57 r. w Kościanie  
klub: Unia Leszno



Wojciech Zabiłowicz —  
Polska  
ur. 16.10.57 r. w Toruniu  
klub: Apator Toruń



Maciej Jaworek — Polska  
ur. 24.02.61 r. w Warce  
klub: Falubaz Zielona Góra



Jacek Bruchaiser — Polska  
ur. 16.07.59 r. w Ostrowie  
Wlkp. — klub: Ostrowia Ostrów



Ryszard Dolomisiewicz —  
Polska  
ur. 2.01.66 r. w Tarnogrodzie  
klub: Polonia Bydgoszcz



Grzegorz Dzikowski — Polska  
ur. 28.01.59 r. w Gdańsku  
klub: Wybrzeże Gdańsk



Henryk Bem — Polska  
ur. 10.11.62 r. w Rydułtowym  
klub: ROW Rybnik



Janusz Stachyra — Polska  
ur. 1.07.60 r. w Lublinie  
klub: Stal Rzeszów



